

guurtjes maakt op de slaapkamerwand? De al genoemde Lin Yuan Shang lukte het beter om met de naakte elementen lichaam, ruimte en beweging een coherente voorstelling op te bouwen. Vooral in het duet *D'une façon (ou) de l'autre* – in wereldpremière op De Beweging – oversteeg de choreografie de eenzijdigheid van de pure danstaal. Zelfironie (in de korte discodans op een drum & bass-achtige soundtrack), humor (in de spontane interactie tussen de dansers die op luchtballen zitten) en de combinatie van vormelementen uit de Chinese operadans, de circusacrobatie en de westerse traditie van Laban verleenden de voorstelling het reliëf en de spankracht die Inge Cauwenbergh en Marian del Valle moesten missen. Blijft evenwel (opnieuw) de vraag wat de plaats is van Lian Yuan Shang in het geheel van het Beweging-programma. Als enige vertegenwoordiger van een oriëntaalse dans-traditie, moest de choreograaf bijna benaderd worden vanuit een exotisch perspectief, vanuit een wat gratuite fascinatie voor wat zich aan de marge van de actuele dans afspeelt. In ieder geval was bij geen enkele andere voorstelling mijn gevoel naar een 'representant' te kijken zo groot.

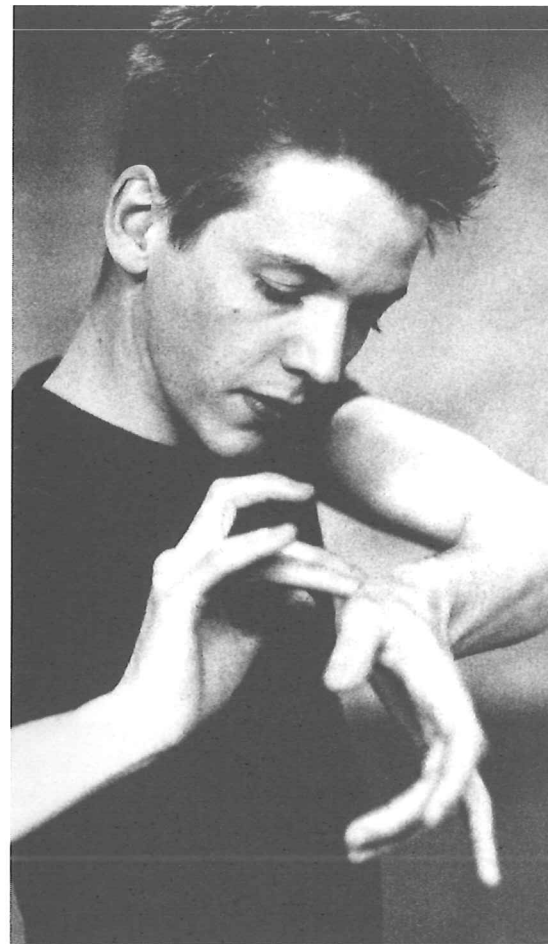
Had je bij Inge Cauwenbergh het gevoel dat je te weinig kreeg, dan ging een andere jonge coproductie van De Beweging, *De Obscure Kamer* van Ilse Roman, ten onder aan een 'teveel'. Te veel losse en al te evidente ideeetjes, te veel regisseurs en raadgevers allicht. Een jongeman – performancekunstenaar Kris Maes – leidde in een Gents dialect van het Spaans het publiek binnen in de obscure kamer. Je hoorde de tapdans van een danseres die je pas later door peepshow-kijkgangen te zien kreeg bij een striptease. Een projectie met camera-obscura-techniek – *Obscure Kamer*, heeft u hem? – van een andere danseres in een maagdelijk wit gewaad vervolmaakte de ambiance van het spookhuis. Van de kijker werd verwacht dat hij actief participeerde in de performance, maar tegelijk werd die kijker wel braafjes bij het handje geleid doorheen het spektakel, zodat de bedoelde verwijzingen naar voyeurisme afvielen. Bij een voyeur komt de dwangmatige blik van binnenuit, als iemand anders je gebiedt te kijken blijf je neutrale toeschouwer en buitenstaander, peepshow of niet. Wat restte, was een wat onbeholpen en jeugdige versie van een 'gothic revival'. Dan liever het solodebuut van Randi De Vlieghe die wel aan zichzelf genoeg had in *identitijd*. De productie ontstond in de Summerstudio's van P.A.R.T.S. en werd verder afgewerkt in de werkplaats van De Beweging. Ook in *Identitijd* was de jeugd aan de macht, maar hier toonde dat mythi-

sche, valse beeld van de jeugd zich zoals het is, onvervalst. Je zag een jonge kerel die twijfelde tussen 'Kill your darlings' en Peter Pan; tussen opstandige zelfstandigheid of toch maar weer identificeren met de gevestigde symbolen. Je luisterde naar de gespannen tremolo in de stem bij het zingen van een lied dat tegelijk persoonlijk en van een ganse generatie kon zijn. Meteen begreep je waarom de *lucky loser* Kurt Cobain een held werd en andere jongeren mee het graf innam – leve de onafhankelijkheid, nietwaar? Het resultaat was een hoogst emotionele, soms zelfs sentimentele, dansvoorstelling, maar Randi De Vlieghe kwam er mee weg omdat je hier als kijker wel mee wilde gaan in het persoonlijk statement van een *artist as a young man*. Dat de danser de twijfel tussen wat hij kan en wat hij niet kan niet alleen toonde, maar dat hij die complexe zoektocht naar de eigen artistieke identiteit op een gedurfde manier zelfs thematiseerde, maakte van *Identitijd* een bescheiden pareltje.

Bewe(e)ging

De tiende editie was niet de enige reden tot feesten voor het festival van De Beweging. Een al lang betrachte aanpassing in de subsidies van de Vlaamse Gemeenschap in 1997 zorgde voor de nodige ademruimte en bracht de organisatie financieel op dezelfde hoogte als de Leuvense pendant Klapstuk. Een erkenning die terecht mag genoemd worden, ook al omdat De Beweging niet altijd voor de gemakkelijkste weg kiest. Waar Klapstuk zeker in zijn laatste editie opteerde voor een intellectueel uitdagend festivalparcours – een uitstekende routebeschrijving las u in een vorige *Etcetera* – met heel wat gevestigde namen en wereldpremières, blijven bij De Beweging '(...) kleinschalige producties waar het publiek de kunstenaars dicht op de huid zit' centraal staan. Net om die reden laat De Beweging zich ook niet echt graag vergelijken met Klapstuk. Veel vergelijkingsmateriaal is er overigens niet, behalve de naakte structuur – beide internationaal georiënteerde festivals zijn de emanatie van een dagelijkse werking in de podiumkunst die zich daarnaast concretiseert in het ontvangen van artiesten in een residentiële 'werkplaats/ dansstudio'. Maar op enkele losse voorstellingen na die blijkbaar in beide plaatjes passen – de soli van Jan Fabre, Emio Greco, de video *Ogni Pensiero Vola* – lopen de artistieke keuzes fel uiteen.

De Beweging schijnt helemaal niet te willen kiezen, althans niet exclusief voor de hedendaagse dans, wat natuurlijk ook een keuze is. Evenmin als Klapstuk wil De Beweging een staalkaart zijn, want geen enkele organisatie kan zich vandaag nog de pretentie permitte-

Identitijd - Randi De Vlieghe / Raymond Mallentjer

ren het hele veld te bestrijken. Dat heeft niet verhinderd dat het totaalbeeld van de programmering van dit feestelijke festival een erg gefragmenteerde indruk gaf: een beetje hedendaags, een beetje mime, een beetje performance, een beetje theater. Een nadeel daarbij is dat de kunstenaars op de affiche zo toch tegen wil en dank (vermoedelijk ook van de organisatoren) *vertegenwoordigers* worden, vaandelragers die representatief (moeten) zijn voor hun genre. Het idee van de 'eigen context' die een festival als toegevoegde waarde aan een afzonderlijke voorstelling kan aanbieden, gaat zo verloren. Programmeren wordt aldus een naast en op elkaar stapelen van voorstellingen in een louter kwantitatieve massificatie. Jammer, want de Antwerpse troeven zijn net kleinschaligheid en ook wel bescheidenheid: De Beweging stelt zich tevreden met een programmabrochure op krantenpapier en ook een theoretisch randprogramma is niet aan dit festival besteed. Een bewuste en verdeigbare keuze, zo mag je denken, De Beweging wil immers vooral produceren en tonen, en dit jaar dus (te) véél tonen.